

жъ, и да ги чакатъ юнашки. Зелъ єдна жена, и
а тѣрналъ при дивыте человѣцы, да види какво ѿ
а напрашатъ. Тогава слѣзналъ єдинъ отъ дивыте
человѣцы, сѹловилъ жената, и закачилъ да а бѣ.
Жената извѣкала ѹката, и ти се затекли, и а
извѣвели, а нѣго сѹвили съ копѣстата. Отъ во-
лѣстъти си като выкализъ мнѣго ѹката, чѣли сїчи-
те дивы человѣцы, и отишлъ вр҃хъ войската мнѣ-
го мнѣжество. Ти Фрѣжіа имали, само съ двер-
ка и каменъ са били, и испадили войската Александрова до кѣлата Сосоихова. Тамо престигналъ
Антіохъ съ войската си и ги закаралъ на полѣто
като ги гонилъ и клализъ. Сѹловилъ єдинъ жикъ,
[десѧть годишно дѣтѣ], и вѣлъ по-высокъ отъ че-
ловѣците вѣйническии 2: лакти: и сѹбилисъ отъ
дивыте человѣци 100: хлады. Тиа дивы человѣ-
цы имали обѣчай, и когдѣ то наранѣвали изладали
го. На оутрето Александъ намѣрилъ отъ войската
си 2: хлады сѹбити. Прече смѣрлисъ Велможите и Началнициите Македонски, и реклъ на-Але-
ксандра: стига ни смѣртьта гдѣто прїехме отъ
дивыте человѣцы, и недѣй иска да се изгубиме сїчи-
ки тѣка на крайята на землата, гдѣто си мы де-
вѣлъ, да измрѣме лишава смѣрть на токъ чѣндо-
мѣсто непоминаеми: войската вѣкѣ немѣже да те
послѣдовка, защѣто се вони. Александъ като чѣлъ
тиа дѣмы, сѹскорбайлъ мнѣго, и рекълъ: Козлѣ-
блѣнныи и мѣжественныи ми Македонци, нека и-